

kapitola jedenáctá

Když se vzbudím, ze všeho nejdřív, ještě než si vzpomenu, kdo jsem a co jsem slíbila na malíček, jsem fotografka. Cítím v rukou tíhu fotoaparátu, vidím záběr v objektivu, a ani se nepotřebuju dívat do hledáčku. Nesejde na tom, co přesně fotím. Jen na tom, že to dělám.

Jenže pak zase přijdu k sobě. Srdce mi do žil pomalu vhnání bdělost, odtikává minuty, než budu muset nastoupit na palubu zpátečního letadla do Texasu, k otevřeným náručím Williamsových a jejich plánům.

Vzbudím se s hlavou v Nolanově klíně a jeho ruka mi nepohodlně leží na oku. První díl Ormanu se vklíní mezi nás a píchá mě do krku a šaty půjčené od Valerie se mi vyhrnulý nad kolena a je z nich vzdušný modrý chumel. Nolan zaúpí a protáhne si krk – ani jemu se nespalo zrovna sladce.

„My jsme usnuli?“ zeptám se přihloupě.

„Asi jo,“ odpoví mi přihloupě. Celou noc se shrbeně opíral o bok knihovny.

„Vy jste voba fakt geniální,“ dodá hluboký hlas. Trhnu sebou, vyskočím ze země a přitom Nolana praštím do

nosu. Místnost se najednou smrskne do velikosti mého pronajatého auta a všichni jsme namačkaní v malé kabině.

„Waltře, k noze. Wally, přestaň. *Wally!* Tak už dost!“ Nolan se horlivého voříška bezradně snaží odstrčit a já ho tahám za obojek, ale směla.

Pan Larson nevypadá, že by ho to pozdvižení, které je částečně jeho vina, nějak vyvedlo z míry. Obejde horu chlupů a zapletených těl a položí na nízký konferenční stůl se šálky horké kávy.

„Val říkala, že vám to sem mám donést. Upravte se a pak vás voba chce vidět u sebe v kanclu. Jeden hrnek je pro Waltra, tak žádný hamounění, jasný?“

Nolan do pana Larsona přes sepjaté ruce zabodne lehce zlostný pohled. Snaží se zastavit krvácení z nosu. V panice z tácu popadnu ubrousek a strčím mu ho.

„Máme průšvih?“ zeptám se.

„To teda doufám,“ prohlásí Alex, který právě se škodolibým úšklebkem vykoul zpoza pana Larsona. Místnost se smrskne o další dvě velikosti, jeho úsměv totiž zabírá místo. „Vždyť jste spolu pod máminou střechou strávili noc a tak vůbec.“

„Dobré ráno, Alexandře,“ ucedí Nolan suše. „Vyspal ses dobře, jak vidím.“

Alex se usměje ještě víc. „To vskutku ano. Ale zřejmě ne tak dobře jako ty.“

„Neměl bys zařizovat burzu nebo tak něco?“ zeptá se Nolan a vymění zkrvavený ubrousek za papírový kapesníček, který Alex vytáhl z brašny. Může člověk vykrváčet nosem?

„Dneska mám jenom jednu schůzku. Ježíši, to je krve jak z voľa. Amelie, jestli jsi ho chtěla zabít, stačilo říct. Mohli jsme mu třeba něčím říznout müsli.“